

NECESSITATS D'UNA LLUM VERDA

2 d'octubre, en un poble de la Plana de Vic. Una noia de 17 anys descobreix com frontolla el que sempre havia pensat, i escriu a un amic: "Avui al matí ens han llegit el comunicat oficial de la institució on estudio, que manifestava la ràbia i el rebuig per les actuacions de violència viscudes contra els ciutadans que estaven votant als col·legis, i donava el seu suport a les institucions del país. I m'ha cabregat, perquè la violència venia de tots dos bàndols, encara que des d'un d'ells fos més brutal. I quan es generalitza la mala actuació del govern i la guàrdia civil a tots els espanyols em mata: quan a nosaltres ens generalitzen com a terroristes ens cabregem, però acabem fent el mateix. El que més mal em fa és que tant a les notícies catalanes com a les espanyoles només surt el que els interessa, de la manera que els interessa, però enlloc surt la veritat. La independència que jo defenso no és aquesta". Aquesta noia acabava dient al seu amic, després de reenviar-li la nota d'un suposat mossos apel·lant a no exercir violència el dia 1 que circulava per la xarxa: "No sé si deu ser veritat o no, però el que m'ha provocat més vertigen ha sigut llegir el final: "Ens ho juguem TOT!!!". Estic davant d'un home que posa el pes de tota la seva vida en això, la seva felicitat en depèn. Molts dels meus amics afirmaran aquestes paraules perquè creuran que els corresponen. Si la ideologia ens encega i el testimoni de la meua experiència (l'encontre cristià que he fet) no és suficient (normalment l'etiqueten de religiós i passen d'ell), com ho faig jo per construir una llum verda que sigui prou forta per trencar la màscara de la ideologia?".

Una llum verda, com la que apareix a *Men against fire* (capítol de la sèrie *Black Mirror*) que uns dies abans havia vist amb un grup de joves de signe divers, amics perquè viuen aferrats a l'experiència d'unitat que neix de la fe. L'exèrcit d'una ciutat defensa la seva població de la plaga d'uns éssers antropomorfs, que anomenen escarabats, i els cusen a trets sense pietat. Per sorpresa, un d'aquests éssers fa passar pels ulls d'un soldat una llum verda. El dia següent el soldat ja no veu escarabats: són nens espantats, dones i homes que s'amaguen. Es queda paralitzat i no pot matar. El vel de la ideologia que els separava ha caigut.

El seu amic respon a la noia: "Tu ja ets la llum verda. La teua experiència sembla poca, davant de la immensitat del problema. Sembla una mota de pols. A Betlem fa dos mil anys va néixer un nen. Sembla poc com a resposta al món. Però és el mètode de Déu. Escull el que és petit per fer coses grans. A tu et toca ser fidel a l'experiència de correspondència que has fet. Això pot trencar a poc a poc les màscares".

A aquesta noia ja no li interessa tirar més llenya al foc. Desitja descobrir com l'experiència cristiana fa caure el vel de la ideologia. En la seva fragilitat, pregunta com podrà succeir a través d'ella. El seu interès és viure i transmetre el que ha rebut en l'encontre amb Crist. Encontre que dona unitat a la seva vida i permet mirar l'altre com un bé i no com un estrany. Tots necessitem una llum verda que faci caure el vel de les nostres ideologies, que ens permeti tornar a trobar-nos.

Batxillers de Comunió i Alliberament

Octubre 2017

www.clonline.es barcelona@clonline.es